

стити! — Тъй, както може единъ само Богъ. Ный сичкы грѣшимъ и сичкы търпимъ за грѣхъветѣ си; но като търпимъ за грѣхъветѣ, ный по безпрѣдѣлната Божіа любовь кѣмъ насъ, заглаждамы гы въ сѣщото врѣме. Ный сега плачемъ, за да са радваме послѣ. Ный бѣдствуваме, за да блаженствуваме послѣ. Ный гѣвимъ, за да придобыймы послѣ. Ный сега отпадамы отъ болѣсти, за да са насладимъ послѣ съ спасеніето. Изобщо сѣка загѣва, по благодѣта Божіа, може да да послѣжи намъ за срѣдство кѣмъ придобиванье, сѣко наказаніе—за слѣчай кѣмъ награжденіе, сѣко нещастіе—за приготвянье кѣмъ щастіето, сѣко зло—за добро. О, глѣбина богатства и премѣдрости и разума Божіа (*). И още ный смѣймы да ропшимъ на своята участь, и ный смѣймы да са оплаквамы за своитѣ нещастіа, и ный можемъ да сме недоволны отъ своето състоаніе, когато ный имамы такъвъ прѣмъждъръ и всеблагъ Богъ! Не, ный, види са, не мыслимъ за Бога, ный, види са, забравямы, че Той є благъ и прѣмъждъръ, ный, види са, не шемъ да помнимъ, че сичко що са слѣчва съ насъ, Той го ұправя кѣмъ най добра цѣль, самы-

(*) Рим. 11, 33.